

Lluitar o morir

per

MANUEL ECHEVARRIA

Ressonen encara a les meves oïdes les veus dels companys delegats a l'Assemblea d'enguany, i, dissortadament, aquelles veus no portaren pas al meu esperit la tranquil·litat de saber-nos units, la joia de saber-nos resoluts. No, companys sindicats, no amics titulars; no ens fem il·lusions, no ens mentim esperances, no ens imaginem fortalises que la realitat crua i severa tindrà cura de palesar d'una faisó bon xic menys encoratjadora de com hauria d'ésser, de com hauríem d'aconseguir que fos. L'esperit sindical, sobretot a la ruralia—cal dir-ho ben alt—no existeix. Produïx desil·lusió tristíssima de veure el conservadorisme utòpic i mal entès de tants i tants companys forans que resten sords als crits i clams i ordres dels nostres directius, convertint-se en esquiroles de fet per por de perdre el que fatalment perdran si no deixen de banda les seves temences, les seves covardies.

La lluita està entaulada, i per a nosaltres és a mort, car allò que se'ns prengui, podrà tornar algun dia, però ja no serà per aquell que ho perdí avui. Es, doncs, ara, i som nosaltres els que ho hem de defensar.

Hem vist, no fa gaire, com el nostre Sindicat actuant amb valentia i amb un esperit de profunda companyonia, ha demostrat amb fets que no li feia cap por anar a la lluita que precisés per tal d'aconseguir el que era de justícia, i assolí una victòria esclatant damunt les entitats d'assegurances.

I avui, davant d'un fantasma com és la Federació de Municipis, davant d'una força irreal que no pot res si nosaltres no ens acovardim, veiem

amb pena, notem amb tristor com els companys rurals no tenen aquella gallardia (anava a dir aquella masculinitat) dels companys de ciutat que saberen aguantar de pit tota la lluita.

Companys i amics: és avui que per primera vegada el Sindicat de Metges de Catalunya s'enfronta als pobles. Sabem bé que el Consell Directiu i els companys de ciutat faran per nosaltres el què calgui, sense defalliment de cap mena. Podem, doncs, tolerar sucumbir sense lluita? Que ens venceran, i què? Units en la desgràcia fem acte de presència i que tothom, en cap millor ocasió, podrem donar-nos a conèixer, tothom sapiga que el Sindicat de Metges és un Sindicat més en la defensa dels obrers a ells afillats.

Nosaltres no capim bé la nostra força, no ens percatem de la nostra vàlua. Es molta, és definitiva, som insubstituïbles.

Catalunya no pot anar contra els seus metges perquè som un fet real que es topa cada dia amb el poble. Catalunya no tracta ni cada dia, ni mai, amb la Federació de Municipis.

Es precis, només, obeir; obeir puntualment i amb fe, ja que si fent-ho així perdéssim (cosa que no és possible) almenys quedariem en situació d'emprendre una nova lluita, per tal de reconquerir-ho i, almenys, aquells pobles d'esperit caciquil que només somien en venjances i rancúnies pròpies d'esperits mesquins sabrien que el metge no és un isolat, no és un abandonat a les concupiscències partidistes de casinet. Si lluitem tots, tots, sense faltar-l'hi un, el metge serà un home respectat perquè serà el representant del Sindicat que entre tots haurem fet triomfar.